

удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 Кривичног законика у вези кривичног дела тероризма из члана 312 Кривичног законика и др.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 8/2010
Дана 12.03.2010. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Зорана Савића, председника већа, Милимира Лукића, Александре Златић, Мирјане Поповић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 Кривичног законика у вези кривичног дела тероризма из члана 312 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама Специјалног тужиоца, оптуженог ББ, његове супруге и његовог браниоца и бранилаца оптужених ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Посебно одељење, К.П. бр. 24/07 од 03.07.2009. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 375 ЗКП-а, донео је дана 12. марта 2010. године

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЈУ СЕ жалбе оптуженог ББ, његове супруге и браниоца, као и бранилаца оптужених ДД, ЕЕ и ГГ, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење, К.П. бр. 24/07 од 03.07.2009. године, само у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, ове оптужене за кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 Кривичног законика у вези кривичног дела тероризма из члана 312 Кривичног законика, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, **ОСУЂУЈЕ** и то оптуженог ББ на казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, у коју казну се оптуженом урачунава време проведено у притвору од 19.12.2007. године па надаље, оптуженог ДД на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју казну се оптуженом урачунава време проведено у притвору од 16.03.2007. године па надаље, оптуженог ЕЕ на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци, у коју казну се оптуженом урачунава време проведено у притвору од 16.03.2007. године па надаље и оптуженог ГГ на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци у коју казну се оптуженом урачунава време проведено у притвору од 07.06.2007. године па надаље, док се у осталом делу жалбе оптуженог ББ, његове супруге и браниоца и бранилаца оптужених ДД, ЕЕ и ГГ, као и жалбе Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених АА, ЂЂ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење, К.П. бр. 24/07 од 03.07.2009. године оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ, ГГ, ИИ, ЈЈ, ЛЛ, ЖЖ, КК, ЉЉ, ММ и ЗЗ оглашени су кривим и то оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ због извршења кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319 ст. 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, а оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ због извршења кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, а оптужени АА и због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачке 6 и 9 КЗ у покушају у вези члана 30 КЗ и оптужени ЉЉ због извршења кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 ст. 1 КЗ, па је суд оптуженом АА претходно за извршена кривична дела утврдио појединачне казне и то тако што му је за извршено кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 ст. 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ утврдио казну затвора у трајању од осам година и за кривично дело тешког убиства у покушају из члана 114 тачке 6 и 9 КЗ у вези члана 30 КЗ, казну затвора у трајању од 10 година, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од тринаест година, оптуженог ЂЂ на казну затвора у трајању од осам година, оптуженог ББ на казну затвора у трајању од осам година, оптуженог ДД на казну затвора у трајању од седам година и шест месеци, оптуженог ЕЕ на казну затвора у трајању од седам година, оптуженог ГГ на казну затвора у трајању од седам година, оптуженог ИИ на казну затвора у трајању од три године, оптуженог ЈЈ на казну затвора у трајању од три године, оптуженог ЖЖ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, оптуженог КК на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, оптуженог ЗЗ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци и оптуженог ЉЉ на казну затвора у трајању од шест месеци, у које казне се оптуженима урачунава време проведено у притвору и то оптуженом АА од 20.04.2007. године, па надаље, оптуженом ЂЂ од 20.04.2007. године па надаље, оптуженом ББ од 19.12.2007. године па надаље, оптуженом ДД од 16.03.2007. године па надаље, оптуженом ЕЕ од 16.03.2007. године па надаље, оптуженом ГГ од 07.06.2007. године па надаље, оптуженом ИИ од 16.03.2007. године па надаље, оптуженом ЈЈ од 16.03.2007. године па надаље, оптуженом ЖЖ од 07.06.2007. године до 03.07.2009. године, оптуженом КК од 07.06.2007. године до 03.7.2009. године, оптуженом ЗЗ од 04.07.2007. године до 03.07.2009. године и оптуженом ЉЉ од 13.04.2007. године до 04.06.2008. године, а за кога је утврђено да је казну издржао за време трајања притвора.

Истом пресудом на основу члана 87 КЗ према оптуженима АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ, ГГ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК, ЗЗ и ЉЉ изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци првостепене пресуде.

На основу члана 196 ст. 1 у вези члана 193 ст. 2 ЗКП-а, оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ, ГГ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЉЉ су обавезани да на име трошкова кривичног поступка суду плате новчане износе ближе означене у изреци побијане пресуде, а оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ, ГГ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ и КК и паушални износ од по 10.000,00 динара и оптужени ЉЉ износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом у ставу II изреке на основу члана 355 тачка 3 ЗКП-а, оптужени ЛЛ, ММ и ЉЉ су ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 КЗ.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда и то у односу на оптуженог ЛЛ у износу од 616.737,00 динара, оптуженог ММ у износу од 307.820,00 динара и оптуженог ЉЉ у износу од 288.100,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Специјални тужилац због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се: 1. побијана пресуда преиначи у ставу I изреке, тако што ће се оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ, ГГ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ огласити кривим и за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 КЗ и изрећи им казне и за ово кривично дело, а исто тако утврдити строжије казне затвора од изречених за кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, те да им се затим изрекне јединствена казна затвора и 2. укине побијана пресуда у ставу II изреке којим су оптужени ЛЛ, ММ и ЉЉ ослобођени од оптужбе и предмет врати на поновно одлучивање,

-Оптужени ББ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се изречена казна ублажити,

-Супруга оптуженог ББ, ББ1 без навођења основа побијања, а из образложења жалбе произилази да се жали због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се жалба уважи,

-Бранилац оптуженог ББ, адвокат БА због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање или да се иста преиначи и оптуженом ББ изрекне казна затвора у знатно краћем трајању, као и да сходно члану 375 ЗКП-а он и оптужени буду обавештени о седници већа,

-Бранилац оптужених ДД и ЂЂ, адвокат ЂА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се ови оптужени огласити кривим због кривичног дела из члана 348 ст. 2 КЗ и изрећи им се казне затвора у знатно краћем временском трајању, као и да он и оптужени буду обавештени о седници већа,

-Бранилац оптуженог ЕЕ, адвокат ЕА због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда у ставу I изреке укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и да буде обавештен о седници већа. Супруга оптуженог ЕЕ, ЕЕ1 и снаја овог оптуженог ЕЕ2 су поднеле поднесак означен као допуна жалбе чији наводи су разматрани у склопу навода жалбе браниоца, на коју се и односи и која садржи основе побијања који су садржани и у жалби браниоца.

-Бранилац оптужених АА и ГГ, адвокат РД због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи у смислу навода

жалбе, као и да он и оптужени буду обавештени о седници већа,

-Бранилац оптужених ИИ и ЈЈ, адв. ИА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима поступка, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се овим оптуженима изрећи блаже казне затвора, уз ослобађање обавезе плаћања трошкова поступка, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, као и да буде обавештен о седници већа,

-Бранилац оптуженог КК, адвокат КА из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, као и да буде обавештен о седници већа, и

-Бранилац оптужених ЖЖ и ЗЗ, адвокат ЖА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог ЛЛ, адвокат ЛА је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста у односу на овог оптуженог одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Бранилац оптужених ДД и ЂЂ, адвокат ЂА је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Одговор на жалбу Специјалног тужиоца поднео је и бранилац оптуженог ММ, адвокат ЕА, са предлогом да се иста одбије као неоснована и да буде обавештен о седници већа.

Оптужени ММ је поднео одговор на жалбу Специјалног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Тужилац за организовани криминал је у поднеску Ктж.бр.27/10 од 08.02.2010. године изнео мишљење да су жалбе оптужених и њихових бранилаца неосноване и да их треба одбити, а жалбу тужилаштва уважити.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао јавну седницу већа дана 09. и 10.03.2010. године, у смислу члана 375 ЗКП-а, на коју су приступили Тужилац за организовани криминал, оптужени АА, ЂЂ, ДД, ГГ и ББ, који су на почетку седнице изјавили да не желе да јој присуствују и да желе да се врате у Казнено поправни завод у Нишу где издржавају казне, као и да не желе ни наредних дана у заказаним терминима да присуствују јавној седници већа, након чега су изведени из суднице, а поред тужиоца седници су присуствовали браниоци оптужених, адвокати РД, ЂА, БА, ЕА, ИА, КА и ЖА, па је након разматрања списка предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама и одговорима на жалбу, по оцени жалбених навода и предлога, као и писменог изјашњења Тужиоца за организовани криминал датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе оптуженог ББ, његове супруге и његовог браниоца, као и бранилаца оптужених ДД, ЕЕ и ГГ су основане само у делу одлуке о казни, док су у осталом делу

наведене жалбе, као и жалбе Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених АА, ЂЂ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК неосноване.

Побијаном пресудом, како у осуђујућем, тако и у ослобађајућем делу, као и у поступку који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптужених, а на које повреде Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени поводом жалби у смислу члана 380 ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује изјављеним жалбама.

Наиме, насупрот изнетим жалбеним наводима изрека побијане пресуде је јасна и разумљива и није противречна сама себи и датим разлозима. Поред тога, првостепени суд је на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана оптужених, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптужених према учињеним делима, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивуречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

По оцени овога суда, не могу се прихватити наводи из жалби бранилаца оптужених ВВ, ГГ, ЖЖ, ЗЗ, ДД и ЂЂ да удружење оптужених припадника Ехли сунета или како их називају „вехабије“ није удружење створено ради противуставне делатности и да исто није створено ради стицања верске и политичке моћи, обзиром да је првостепени суд на несумњив начин утврдио да се у конкретном случају ради о удружењу које је створено управо у том циљу ради вршења кривичног дела тероризма, те да су оптужени били свесни својих задатака и улога, као и крајњег циља удружења - стицања верске и политичке моћи, уз спремност да примењују насиље и застрашивање, те да организованим и координираним актима насиља, у намери да угрозе безбедност Републике Србије, изазивају експлозије и предузимају друге опште опасне радње и друге акте насиља и тиме изазову осећање страха и несигурности код грађана.

Такође, неосновани су и наводи из жалби бранилаца оптужених АА, ГГ и ББ да се не може прихватити закључак првостепеног суда да се припремне радње оптужених „вехабија“ третирају као радње извршења кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, јер према жалбеним наводима у радњама оптужених нису наступиле забрањене последице предметног кривичног дела. Наиме, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да се у конкретном случају ради о удружењу које је створено **ради вршења** кривичног дела тероризма, а **стварање** у смислу одредбе члана 319 КЗ подразумева сваку делатност управљену на обезбеђење услова за заједничку акцију више лица ради вршења законом одређених кривичних дела из члана 305 – 310 и члана 312 – 314 КЗ. При томе облици стварања су најчешће радње организовања, као што су тражење лица која ће учествовати у непријатељским акцијама, обезбеђење материјалних средстава, набављање средстава за извршење акција, стварање планова о акцијама и др. Стварање удружења је процес састављен из низа посебних делатности и обухвата сваку такву делатност, што значи да за постојање овог дела није одлучујућег значаја да ли је удружење створено, довољно је да су предузете радње које су обухваћене процесом стварања, нити је одлучујућег значаја да је удружење почело деловати у оквиру свог плана или да је удружење почело да врши кривична дела ради којих је створено, и при томе, такође је без значаја могућност удружења да предузима све акције предвиђене планом. Имајући у виду напред наведено, неосновани су и жалбени наводи браниоца у односу на оптуженог ББ, а наиме да се у конкретном случају ради о

добровољном одустанку од извршења предметног кривичног дела, с обзиром на радње које је већ предузео, па је самим тим оваква теза одбране без утицаја на елементе предметног кривичног дела. Такође, првостепени суд је дао разлоге и за свој закључак да је код оптужених постојала намера угрожавања безбедности Републике Србије, а све ради стицања верске и политичке моћи, будући да су оптужени предузимали описане радње извршења наведеног кривичног дела, како би се оствариле и последице овог дела које се тичу осећања личне несигурности код грађана или групе грађана, а најјачи доказ у том погледу је припремање убиства НН, лица које обавља веома високу дужност у Исламској верској заједници, а при томе су истовремено планирали и оружани напад на зграду полиције у аа, чиме би засигурно било створено осећање страха и несигурности код свих грађана, без обзира на етничку и верску припадност, а посебно имајући у виду и ценећи средину у којој се то дешавало.

Насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца оптужених ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ББ, правилан је закључак првостепеног суда да су оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ предузели радње стварања удружења и након тога створили удружење коме су припадали оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ, а ради вршења кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ и да су наведени оптужени предузели делатности управљене на обезбеђење услова за заједничку акцију у којој би сви они учествовали, као и наведени оптужени који су припадали том удружењу ради вршења кривичног дела у питању, о чему су дати јасни и уверљиви разлози на странама 64 и 65 побијане пресуде, тако што су у образложењу пресуде у потпуности конкретизоване радње оптужених из изреке побијане пресуде под ставом I-1, I-2, I-3, I-4, I-5 и I-6, а о чему ће касније бити речи.

Неосновани су и наводи из жалбе браниоца оптуженог ЕЕ да првостепени суд не даје одговор на питање чиме се остварује последица кривичног дела које се тиче осећања личне несигурности код грађана или групе грађана, јер код оптужених није нађен експлозив, већ брашно. Наиме, на основу изведених доказа несумњив је закључак првостепеног суда да су оптужени набавили велике количине материје за коју су управо сматрали да се ради о експлозиву, као и да су за потребе удружења набавили велике количине оружја и муниције и других експлозивних средстава, чиме је створена ватрена моћ и могућност јединице која је еквивалентна једном пешадијском ватреном воду, која би могла да изводи разне врсте борбених дејстава, као што су специјална (терористичка) дејства, противпешадијска борба, противоклопна борба и инжењеријска дејства (запречавање и рушење), како то произлази из налаза и мишљења вештака ВЕ, којим је описана количина, врста и намена затеченог наоружања и њихов распоред на локацијама, којим су обезбеђени услови за контролу територије и успешно ватрено дејство, те правилно закључује првостепени суд да је више него очигледно да су оптужени сва та средства набавили у циљу предузимања опште опасних радњи и вршења аката насиља.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи жалбе браниоца оптужених ДД и ЂЂ да је првостепени суд пресуду у једном делу засновао и на исказима полицајаца – припадника ПУ аа у којима су они износили садржину разговора са оптуженим ДД, иако се на датим исказима не може заснивати судска одлука, те да је њихов исказ суд морао издвојити из списка предмета у складу са одредбом члана 337 став 3 ЗКП-а. Ово с тога што се не ради о полицајцима који су оптуженог ДД саслушавали на околности дела, дакле не ради се о неком, било формалном или неформалном саслушању које би се уподобило исказу осумњиченог, нити је првостепени суд исказе ових полицајаца интерпретирајући их, користио као доказ и на њима заснивао пресуду, већ их помиње само у општем контексту објашњења разлога зашто је у изреци пресуде управо изоставио тај догађај. Дакле, имајући у виду напред наведено, не може се сматрати да су то искази у смислу члана 97 тачка 4 ЗКП-а, у вези члана 226 ЗКП-а, како се то неосновано истиче у жалби.

Неосновани су и наводи из жалби бранилаца оптужених ЕЕ и ББ да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер у образложењу пресуде није навео доказе које је извео на главном претресу, нити је дао оцену појединих доказа, односно оцену веродостојности противречних доказа. Ово с тога што је првостепени суд у смислу одредбе члана 361 став 7 ЗКП-а, у образложењу пресуде навео, односно дао разлоге за све одлучне чињенице које су од значаја за одлуку, а извођење оних доказа за које је нашао да нису од значаја, првостепени суд је правилно одбио. При томе је првостепени суд детаљно у образложењу пресуде навео које предлоге за извођење појединих доказа је одбио, уз истовремену оцену да је чињенично стање, на основу доказа који су изведени, поуздано и потпуно утврђено, те овакву оцену првостепеног суда прихвата и овај суд. Наиме, предлози за извођење доказа подлежу оцени првостепеног суда у погледу њихове основаности односно значаја за потпуно и правилно утврђење оних чињеница које имају карактер одлучних чињеница. Одредба члана 17 ЗКП која садржи начело истинитог и потпуног утврђивања свих чињеница које су од важности за доношење законите одлуке и не обавезује суд да изведе све или поједине предложене доказе, као што ни одсуство предлога не ослобађа суд обавезе да изведе у том циљу све потребне доказе. Такође, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог ББ, првостепени суд у склопу оцене исказа оптуженог ИИ помиње и сведока СС, па се неосновано у жалби истиче супротно. Првостепени суд је детаљно и јасно дао разлоге на страни 53 образложења пресуде зашто је прихватио одбрану оптуженог ИИ из истражног поступка, док је на страни 58 образложења пресуде, у склопу осталих доказа које је ценио и одбрана осталих оптужених, дао и оцену одбране оптуженог ЕЕ, па су и у овом делу супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Даље, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог КК цедуља коју је мајка овог оптуженог понела приликом посете у притвору и која је од оптуженог истом приликом одузета од стране затворских чувара, не представља недозвољен доказ. Наиме, у питању је преписка која подлеже контроли суда, дакле може да се користи као доказ у поступку и првостепени суд је имао право да се упозна са садржином предметне цедуље, јер и поред тога што је то приватно писмено, та преписка је супротна правилима поступања у затворским условима, будући да подлеже контроли, па је суд имао право да је прочита и упозна и оцени њену садржину. И поред тога што је првостепени суд истој дао превелики и неадекватан значај, чињенично стање из изреке побијане пресуде у односу на овог оптуженог није утврђено на основу предметне цедуље, већ у склопу свих доказа које је, као и одбрану оптуженог ценио и образложио, при чему треба истаћи да садржај цедуље управо одговара и садржини одбране овог оптуженог.

Што се тиче времена настанка удружења, правилно првостепени суд није прихватио становиште јавног тужиоца да је почетак стварања удружења најраније у другој половини 2006. године, јер како је првостепени суд то и образложио, сама делатност поменутих оптужених која се односи на шивење панталона маскирног дезена није таквог квалитета и значаја по питању обезбеђења нужних услова за заједничку акцију оптужених у вршењу наведеног кривичног дела, при чему је на основу изведених доказа, а што произлази и из исказа оптуженог АА утврђено када је започето са стварањем удружења и којим конкретно делатностима, те да је удружење и створено у другој половини фебруара 2007. године, до када је извршено пребацивање набављеног оружја, муниције и свих других материјалних средстава и опреме неопходних за функционисање удружења на поменуте локације које се наводе у изреци осуђујућег дела пресуде, на којима је извршено њихово закопавање или смештај, па су супротни жалбени наводи Специјалног тужиоца да је тиме првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењени као неосновани.

Апелациони суд у Београду налази да се неосновано изјављеним жалбама побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Ово с тога што је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање.

Наиме, чињенично стање из изреке побијане пресуде које се односи на кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, за које су оглашени кривим оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ, и за кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 2 у вези става 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, за које су оглашени кривим оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ, првостепени суд је на несумњив начин утврдио, пре свега на основу исказа оптуженог ИИ датих у истрази, правилно налазећи да су ти искази са логичног и животног становишта у највећој могућој мери уверљиви, па их је правилно у потпуности прихватио као веродостојне, обзиром да је овај оптужени у истрази изнео бројне детаље, који су у потпуној сагласности са другим бројним изведеним доказима, а нарочито у погледу чињеница везаних за припремање убиства НН и оружаног напада на зграду ПУ у аа.

Тако је првостепени суд чињенице из тачке I-1/1/а изреке пресуде и то у погледу извиђања терена на територијама наведених општина, несумњиво утврдио на основу признања оптуженог АА, које је посредно потврђено исказом оптуженог ИИ са записника о саслушању у истрази од 20.06.2007. године, као и на основу записника о увиђају истражног судије Општинског суда у Сјеници од 18.03.2007. године, и то да су на описаним локацијама постојали шатори и шта је на тим локацијама затечено.

Даље, чињенице из тачке I-1/1/б, које се тичу куповине теренског возила марке „Лада Нива“ првостепени суд је правилно узео за доказане на основу сведочења СС1, власника __ предузећа „__“ са седиштем у __, који је изјавио да је наведено возило продао оптуженима ДД и ЂЂ, са којима је било лице за које се основано сумња да се ради о оптуженом ЊЊ, према коме је поступак раздвојен, као и на основу признања оптужених ДД и ЂЂ, с тим што ови оптужени негирају да су предметно возило купили у сврхе како је то ближе наведено у поменутој тачки изреке пресуде, а при томе чињеница да је возило коришћено за превоз чланова удружења, муниције, оружја и осталих средстава и опреме на одређене локације произлази из исказа оптуженог ИИ из истраге и сведочења полицајаца СС2, СС3 и СС4, који су пронашли наведено возило приликом претраге терена, што је констатовано у записнику о увиђају истражног судије Општинског суда у Сјеници од 18.3.2007. године, при чему је возило затечено са једном регистарском таблицом __, у близни једног од шатора, и њиме је претходно управљао ЊЊ, како су ови сведоци навели.

Такође, првостепени суд је на основу исказа оптуженог ИИ из истраге несумњиво утврдио да је оптужени ЂЂ набавио мотоцикл марке „__“, који је коришћен у исте сврхе као и напред наведено возило што је суд и прихватио, и поред тога што је оптужени ЂЂ негирао да је набавио и да је уопште био у поседу тог мотоцикла.

Првостепени суд је на несумњив начин утврдио и да је путничко возило марке „Голф“, као и предметни мотоцикл и теренско возило коришћено у напред наведене сврхе, и то из чињенице која је констатована у записнику о увиђају где је наведено да је на око 3 км од села аа1 пронађено ово путничко возило на коме је постављена једна регистарска таблица са ознаком __, а претрагом унутрашњости возила пронађене су две регистарске таблице са ознаком нн1, те да је у ближој околини такође пронађен и поменути мотоцикл швајцарских

регистарских ознака нн2, те је правилно закључио првостепени суд да су регистарске таблице ознаке НП 185-93 које су пронађене у путничком возилу марке „Голф 2“ које је затечено на напред наведеном месту, коришћене у циљу отежавања идентификације возила. При томе, треба истаћи да првостепени суд децидирано не наводи да је неко конкретно ставио предметне таблице, а што опет не искључује могућност да су раније биле стављане, већ је нашао да је у сваком случају несумњиво да су оне коришћене. Наиме, из исказа оптуженог ЈЛЈ утврђује се где су таблице биле, а где су касније приликом увиђаја нађене није од битног значаја, па се неосновано у жалби браниоца оптужених ИИ и ЈЈ истиче да је изрека првостепене пресуде противречна образложењу, јер је образложење побијане пресуде приказ и оцена утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда, при чему је неспорна чињеница да су таблице пронађене, и несумњиво је и неспорно да су коришћене, а при томе је првостепени суд из одбране оптуженог ЈЛЈ утврдио где су се налазиле, а где су касније нађене приликом увиђаја је без већег значаја, осим у прилог чињеници да су претходно биле коришћене и са том наменом и држане.

Што се тиче чињеничног стања из тачке I-1/2 изреке првостепени суд је пре свега на основу записника о увиђају, службене белешке о криминалистичко – техничком прегледу и обради, као и потврде о привремено одузетим предметима утврдио врсте и количине артикала исхране, војне опреме, војне и друге одеће, средстава за личну хигијену и за прање посуђа, лекова и санитетског материјала, као и разног алата који је неопходан за боравак на терену, при чему је оптужени ДД навео да су он и остали припадници __ раније скупљали храну и делили је као хуманитарну помоћ, али да му није познато како је дошло до тога да се нека храна нашала „тамо горе“, па је и оптужени ВВ изјавио да су сакупљали новац на име добровољних прилога, те да је од тог новца купљено наоружање и муниција, док су осталу војну и другу опрему набављали појединачно сваки за себе, а оптужени ИИ у свом исказу на записнику о саслушању у истрази од 05.06.2007. године навео је да му није познато одакле потиче новац за куповину оружја, муниције и експлозива, али му је познато порекло новца за куповину хране, санитетског материјала и опреме која је однета на __ и да му је познато да је „__“ - оптужени ВВ богат човек и могуће је да је он то финансирао и да у вези новца једино зна да се налазио код ЕЕ и пок. ОО, па је у склопу изнетог правилно и потпуно утврђено чињенично стање, а што је првостепени суд детаљно и образложио, тако да се исто ни на који начин не доводи се у сумњу супротним жалбеним наводима браниоца оптуженог ЕЕ.

Даље, чињенице у погледу ватреног оружја и муниције из тачке I-2/1 првостепени суд је на несумњив начин утврдио на основу исказа оптуженог ИИ са записника о саслушању у истрази од 05.06.2007. године и то да су експлозив и зоље купљене на Косову, да су у томе учествовали оптужени ББ и пок. ОО, да је део ватреног оружја купљен од извесног __ из аа, од кога су оружје купили „__“ и „__“ - оптужени ВВ и ГГ, као и да мисли да је већину пушака набавио оптужени ББ, а у погледу чињеница које се тичу периода када је набављено оружје и муниција, као и друга средства велике разорне моћи, првостепени суд је правилно узео за доказано да су наведени оптужени те радње предузели крајем децембра 2006. године и почетком јануара 2007. године, и то на основу исказа оптуженог АА, који је потврђен исказом оптуженог ИИ са записника о саслушању у истрази од 05.06.2007. године, док је на основу записника о увиђају МУП-а Р Србије, ПУ у Новом Пазару од 16.03.2007. године и истражног судије Општинског суда у Сјеници од 18.03.2007. године првостепени суд утврдио локације на којима су оптужени ББ, АА, ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ДД, ИИ и сада пок. ОО сакрили оружје и муницију по врстама и количинама, као и одређену количину артикала и исхране, војне опреме, војне и друге одеће, лекове, санитетски материјал и друга средства, док је на основу налаза и мишљења вештака ВЕ1 утврђено да се међу овим оружјем налазило и оружје велике разорне моћи, као на пример ручни бацачи са кумулативним минама, ручни бацачи ракета итд. Првостепени суд је насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог

ББ ценио да је оптужени ИИ на главном претресу негирао истинитост свог исказа из истраге у односу на овог оптуженог, те измењену одбрану овог оптуженог правилно није прихватио, о чему су дати јасни разлози у образложењу пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Такође, несумњиво је утврђено да се оптужени ББ из __ вратио у аа негде крајем децембра 2006. године, па су и у овом делу супротни жалбени наводи оцењени као неосновани. Правилан је и закључак првостепеног суда да су један од доказа који оповргавају одбрану оптуженог ББ и бројне СМС поруке, које је слало непознато лице на телефон који је користио сада пок. ЕЕ, из којих произлази закључак да се у њима помиње трговина разном врстом оружја и муниције, уз често помињање имена оптуженог ББ, па се неосновано у жалби браниоца оптуженог ББ истиче супротно.

Чињенице из тачке I-2/2 изреке првостепени суд је утврдио на основу исказа оптуженог ИИ датог на записницима о његовом саслушању у истрази од 05.06.2007. године и од 20.06.2007. године, као и потврде о привремено одузетим предметима ПС у Сјеници од 17.03.2007. године, као и чињенично стање из тачке I-2/3/а, б, в, г, д, ђ, е, ж изреке, јер су поменути искази оптуженог ИИ у потпуности потврђени записником о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду од 11.06.2007. године и службеном белешком о криминалистичко – техничком прегледу и обради НКТЦ од 23.06.2007. године, а делимично и на основу исказа овог оптуженог са главног претреса, а делом и на основу исказа оптужених АА и ДД, што је детаљно у пресуди и образложено, па се неосновано у жалбама бранилаца оптужених ЕЕ, ЗЗ и ЖЖ истиче супротно.

Чињенице из тачке I-2/3 з изреке, првостепени суд је утврдио на основу потпуног признања оптужених ЕЕ и ДД, потврде ПУ у аа од 16.03.2007. године о привремено одузетим предметима, као и сведочењем у том делу полицајаца п1, п2 и п3, који су код поменутих оптужених пронашли предметно оружје и муницију, док је чињенично стање из тачке I-3/1-а, изреке утврђено на основу исказа оптуженог ИИ датих на записницима о његовом саслушању у истрази од 05.06. и 20.06.2007. године, затим на основу делимичног признања оптуженог ВВ и у односу на то сведочења полицајца п1. С тога су и у овом делу жалбени наводи бранилаца оптужених ЕЕ, ВВ, ГГ и ДД неосновани.

Чињенице из тачке I-3/2 а и б изреке, првостепени суд је утврдио на основу исказа оптуженог ИИ датим на записнику о његовом саслушању у истрази од 05.06.2007. године, делимичног признања оптуженог ВВ и на основу записника о увиђају истражног судије Општинског суда у Сјеници од 18.03.2007. године, као и чињенице из тачке I-3/3 а и б изреке.

Што се тиче чињеничног стања из тачке I-4 а и б изреке, у погледу припремања убиства НН и оружаног напада на зграду Полицијске управе у аа, првостепени суд је на несумњив начин утврдио на основу потпуног признања оптуженог ИИ на записницима о његовим саслушањима у истрази од 05.06.2007. године и од 20.06.2007. године, када је детаљно описао како своју, тако и делатност осталих саоптужених, што је суд прихватио, дајући за то и разлоге, па се неосновано у жалбама бранилаца оптужених ЕЕ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ИИ и ЈЈ истиче супротно.

Дакле, имајући у виду напред наведено, неосновано се жалбама бранилаца оптужених оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања. Наиме, насупрот изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге на странама 52, 53, 54 и 55 образложења пресуде, зашто је у потпуности прихватио као веродостојан исказ оптуженог ИИ из истраге, као и разлоге зашто и у ком делу није прихватио измене одбране овог оптуженог на главном претресу, посебно измене у односу на припремање убиства НН и напада на зграду ПУ у аа, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Поред тога, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге зашто је нашао да су одбране оптужених АА и ДД, а на одређени начин и оптуженог ИИ са главног претреса, и то да је велика количина оружја, муниције и осталих средстава подметнута од стране полиције, неосноване, имајући у виду пре свега исказ полицајца п4 да је сво пронађено оружје, муниција, експлозивна средства и друго доношено у станицу полиције након обављеног увиђаја од стране истражног судије, а исто тако и записник о увиђају МУП-а РС – ПУ у аа од 16.03.2007. године, где између осталог стоји да су предмети узети са лица места и донети у просторије ПУ у аа, да је о целом догађају обавештен и Окружни државни тужилац у аа који је у просторијама у ПУ присуствовао прегледу и попису пронађених предмета. С тога се не могу прихватити наводи из жалби да су предметне ствари доношене у аа, а онда поново враћане на место увиђаја, те да је велика количина оружја, муниције и осталих средстава подметнута од стране полиције, при чему је о увиђају од 11.06.2007. године сачињен и видео запис. Осим наведеног, неосновани су и наводи жалбе у погледу датума када је пронађена пећина, јер је у записнику о увиђају истражног судије Општинског суда у Сјеници од 18.03.2007. године констатовано да је увиђај од стране суда започет 16.03.2007. године око 18,00 часова и трајао је тог дана до око 02,00 часа, те да је увиђај настављен 17. и 18.03.2007. године и да је у пећини пронађено оружје и муниција и остала средства ближе назначена у истом записнику, па је без значаја очигледна омашка првостепеног суда да је према наведеном записнику пронађена пећина 18.03.2007. године, а која околност и није од утицаја, јер је неспорно да је увиђај започео 16.03.2007. године и да је због временских и услова везаних за терен и локацију настављен 17. и 18.03.2007. године.

Првостепени суд је образложено изнео и зашто је нашао да су неосноване одбране оптужених АА и ДД да је предметно оружје и муниција набављена у циљу одбране од наоружаних људи НН, а не за извођење терористичких акција, имајући у виду да из налаза и мишљења вештака ВЕ, како је већ наведено, произлази да је прибављањем наведене количине оружја, муниције и експлозивних средстава створена ватрена моћ и могућност јединице која је еквивалентна једном пешадијском ватреном воду од 30 – 40 људи, која би могла да изводи разне врсте борбених дејстава, па правилно закључује првостепени суд да укупна количина свих прибављених средстава са којима је удружење располагало очигледно далеко превазилази потребе за извођење једне планиране акције, напада на полицију и убиство муфтије, као и потребе да се евентуално бране од наоружаних људи муфтије у случају напада, те да је сасвим нелогично да су оптужени очекивали напад наоружаних људи НН, управо на локацијама које су знатно удаљене од аа, чему у прилог говори и њихова распоређеност у облику потковице, чиме су фактички окружили град аа, и тиме обезбедили услове за контролу територије и успешно ватрено дејство.

Даље, првостепени суд је ценио и да је током поступка несумњиво утврђено да су оптужени за потребе удружења прибавили велике количине материја мислећи да се ради о експлозиву, док је једна количина те материје искоришћења за прављење експлозивне направе, те да је вештачењем утврђено да се ни у једном случају не ради о експлозивним материјама, правилно налазећи да је од значаја намера оптужених с обзиром на сврху у коју ће употребити ту материју за коју су приликом куповине и израде експлозивне направе били у заблуди да се ради о експлозиву, те да су у погледу ове чињенице преварени од стране лица које им је продало ту материју, па су и у овом делу супротни жалбени наводи како јавног тужиоца, тако и бранилаца оптужених оцењени као неосновани.

Првостепени суд је ценио наводе одбране оптуженог ДД у делу у коме је навео да му се 02.03.2007. године породила супруга, те да је у периоду од 03. до 16.03. исте године био ангажован око добијања личних докумената, па због тих обавеза објективно није био у могућности да учествује у припремању убиства НН, правилно налазећи да је оваква одбрана

неприхватљива и срачуната на избегавање кривице, јер наведене обавезе оптуженог по свом карактеру нису од таквог значаја да би реално онемогућиле оптуженог да учествује у поменутој делатности.

Такође, правилно је првостепени суд оценио као неосновану одбрану оптуженог ЖЖ у делу где је описао како је, када и под којим околностима заједно са још једним лицем, чије име није хтео да открије, помогао пок. ЕЕ око превозења једног пластичног бурета на брдо __, да су то буре закопали али да му није било познато која је била сврха закопавања тог бурета, јер је нелогично да оптужени ни у једном тренутку не запита пок. ОО каква је сврха тога што они предузимају, а посебно имајући у виду да су се они међусобно дружили, као и да су те радње предузели у ноћним условима и то у зимском периоду када је било потребно да се ископа јама дубине преко 1м, па су супротни жалбени наводи неосновани. Поред тога, правилно је закључио првостепени суд, а имајући у виду исказ оптуженог ИИ са записника о саслушању у истрази од 05.06.2007. године када је навео да су део муниције и „експлозив“ које је у соби своје куће чувао оптужени ББ претходних дана, одвезли и спаковали у три закопана бурета и то он и оптужени ББ, док су наредне ноћи њих двојица са оптуженим КК и ЖЖ све то спаковали у треће буре, из чега несумњиво произлази да је и оптужени ЖЖ учествовао у превозењу муниције и њеном смештају у пластично буре, па су и у овом делу супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Имајући у виду исказе оптуженог ИИ са записника о саслушању из истраге, као и друге изведене доказе, то је првостепени суд правилно поступио неприхватајући одбране оптужених ЂЂ, ББ, ЕЕ, ГГ, ЈЈ, КК и ЗЗ који у потпуности негирају извршење кривичног дела за које су оглашени кривим, о чему су дати јасни и уверљиви разлози у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па се неосновано у жалбама истиче супротно.

Даље, на основу налаза и мишљења тима вештака на челу са проф. др. ВЕ2, првостепени суд је несумњиво утврдио да су оптужени ДД, ЕЕ, ИИ, ЈЈ, ЂЂ и ВВ били у физичком контакту са предметима који су пронађени у једном од затечених шатора, те да то што ДНК вештачењем није утврђено да су оптужени ББ, КК, ГГ и ДД били у додиру са одређеним предметима који су били предмети ДНК анализе, не доводи у сумњу правилност закључивања првостепеног суда да наведени оптужени припадају удружењу и да су предузели радње ближе описане у изреци пресуде, имајући у виду остале доказе које је суд прихватио, о чему су такође већ дати разлози који се не доводе у сумњу супротним жалбеним наводима.

По оцени овога суда, правилно првостепени суд није прихватио одбрану оптужених, а посебно оптужених ВВ, ДД, ЈЈ да им се суди за територизам само зато што су Муслимани и позивање оптуженог АА на чињеницу да је код многих других грађана у Србији пронађено оружје, али нису кривично гоњени за тероризам. Наиме, правилно закључује првостепени суд да целокупно понашање појединих оптужених, а нарочито оптужених АА, ДД, ЂЂ и ГГ, које понашање су подржавали сви остали оптужени, указује да су у почетку вербалним, а касније и физичким сукобима у џамијама са осталим верницима претендовали да буду арбитри у томе шта је прави ислам и шта је изворно учење ислама, а шта није, да су им сметали они који не исповедају веру, али и они верници ислама који не исповедају веру на начин како то оптужени мисле да је једино исправно, а да су при томе поставили шаторе на обронцима планине __ која је удаљена од аа више од 30 км, до којих се може доћи искључиво теренским возилом и то само онда када то временски услови дозвољавају или пак пешице, те је јасно да се не могу прихватити тврдње појединих оптужених да су шаторе постављали у циљу обављања молитве, а ово тим пре јер су у те шаторе, као и по околним местима сакрили велике количине оружја, муниције, војне опреме

и друга средства, за која је очигледно да се не ради о средствима која су им потребна за ту сврху.

Дакле, по оцени овога суда првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених свих доказа и изнетих одбрана оптужених несумњиво утврдио да су оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ предузели радњу стварања удружења, у чему је учествовао и пок. ЕЕ, а након тога створили удружење коме су припадали оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ и то ради вршења кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ и да су наведени оптужени предузели делатности управљене на обезбеђење услова за заједничку акцију у којој би сви они учествовали, као и наведени оптужени који су припадали том удружењу ради вршења кривичног дела у питању, и то тако што су оптужени ВВ и сада пок. ОО извиђали терен на територији Општине Нови Пазар и Сјеница, којом приликом је оптужени ВВ изабрао неприступаничне и скровите локације на којима ће формирати шаторе за дужи боравак чланова удружења, да је на тим локацијама касније извршено пребацивање и смештај оружја, муниције, војне опреме, војне и друге одеће и др., која средства су сакрили на одређеним локацијама, у чему су учествовали оптужени АА, ДД, ББ, ГГ, ЂЂ, ЕЕ, као и припадници удружења ИИ, ИИ, ЖЖ, КК и ЗЗ, да су оптужени АА, ББ, ГГ и сада пок. ОО у циљу реализације плана удружења неовлашћено купили већу количину ватреног оружја и муниције, одређену количину хладног оружја, а исто тако и оружје и друга средства велике разорне моћи, док су оптужени ББ и сада пок. ОО купили велику количину материје за коју су били у уверењу да се ради о експлозиву, а оптужени АА и ББ уз помоћ лица за које се основано сумња да се ради о оптуженом ЊЊ према коме је кривични поступак раздвојен, мислећи да се ради о експлозиву започели израду експлозивне направе велике разорне моћи, затим оптужени ДД, ЂЂ и лице за које се основано сумња да је оптужени ЊЊ купили и теренско возило, да је оптужени ЂЂ набавио и мотоцикл који су, као и возило марке „Голф 2“ такође коришћени за потребе удружења и да су оптужени ДД, ЕЕ и сада пок. ОО такође за потребе удружења прибавили велике количине разних артикала исхране. На правилан чињенични и правни закључак првостепеног суда да су оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ постали припадници удружења указује њихово целокупно понашање, јер су сви они јасно изразили вољу да учествују у акцијама тог удружења, те да су ови оптужени, осим оптуженог ЈЈ предузели више конкретних радњи и тиме отишли корак даље у односу на постојање довољности доказа да се неко лице може сматрати припадником удружења о коме је реч, о чему су у образложењу пресуде на странама 65 и 66 дати јасни и уверљиви разлози. При томе је првостепени суд, а насупрот изнетим жалбеним наводима Специјалног тужиоца, правилно закључио да није доказано да је оптужени ЈЈ скривао оружје и муницију у својој кући, како му је то измењеном оптужницом стављено на терет, имајући у виду сведочење СС5, који је у својству сведока – грађанина заједно са оптуженим ЈЈ, присуствовао претресу стана у коме станује ЈЈ1, у коме није затечено оружје, а који је описао да су две пушке пронађене у шахту између заједничких просторија у згради, а ово тим пре што оптужени ЈЈ није ни живео у истој кући, заједно са својим братом, оптуженим ИИ. Али без обзира на напред наведено, и време када се укључио у рад удружења, правилно закључује првостепени суд да је оптужени ЈЈ изричитим прихватањем да учествује у припремању убиства НН и оружаног напада на ПУ у аа, јасно манифестовао вољу да се укључи у делатност удружења, као и да се и фактички укључио у делатност удружења око самих припрема убиства НН, јер је у оквиру плана удружења добио тачно одређену улогу да припремљеном флашом бензина запали полицијска возила на паркингу у ПУ у аа, истовремено са предузимањем акције осталих оптужених који су учествовали у припремама и који су имали остале задатке.

С обзиром на све напред изнето, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, које се супротним жалбеним наводима не доводи у сумњу.

При томе је овај суд ценио и остале наводе из изјављених жалби бранилаца оптужених, али је нашао да се ни њима не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

Што се тиче кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачке 6 и 9 КЗ у покушају у вези члана 30 КЗ, описаног под тачком I-5 изреке пресуде, а за које је оптужени АА оглашен кривим, првостепени суд је, а насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца овог оптуженог, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање. Наиме, по оцени овога суда, сви изведени докази и то признање оптуженог АА да је само он пуцао из аутоматске пушке, записник о увиђају, фотодокументација, налаз и мишљење вештака суд. мед. струке, др. ВЕЗ, те исказ оштећеног о1, саслушаног у својству сведока и то пре свега из истражног поступка где је објаснио ток догађаја, положај који је заузимао критичном приликом и тренутак настанка повреде, као и са главног претреса где је детаљно објаснио тренутак и околности повређивања, указују да је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени АА критичном приликом нанео повреду оштећеном о1, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, и које чињенице првостепени суд анализира и утврђује на странама 48 и 78 образложења пресуде, па се неосновано у жалби истиче супротно.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптужених АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ, ближе описаним у осуђујућем делу пресуде у тачкама I-1 до I-4 изреке, стекла сва законска обележја кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, а у радњама оптужених ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ сва законска обележја кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 2 у вези става 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ. С тога се неосновано изјављеним жалбама побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона. Наиме, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да су оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ предузели радњу стварања удружења, а након тога створили удружење коме су припадали оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ ради вршења кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, о чему је раније било речи. Такође, првостепени суд је правилно нашао да су се у радњама оптуженог АА стекла и сва законска обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачке 6 и 9 КЗ у покушају у вези члана 30 КЗ, па се неосновано жалбом браниоца овог оптуженог побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона. При томе, првостепени суд правилно није прихватио становиште јавног тужиоца да се у конкретном случају ради о тачки 3 кривичног дела из члана 114 КЗ у вези члана 30 КЗ, правилно налазећи да се радње сада пок. ОО које се тичу бацања ручних бомби, од којих је једна експлодирала и од којих је делова оштећени о2 задобио лаку телесну повреду, не могу приписати оптуженом АА, јер се у конкретном случају не ради о саизвршилаштву у извршењу предметног кривичног дела, а ово посебно с обзиром на чињеницу да је изведеним доказима несумњиво утврђено да је само оптужени АА пуцао из аутоматске пушке и то рафалном паљбом на раднике МУП-а, и при томе ранио оштећеног о1. На основу утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд нашао и да су се у радњама оптуженог ЉЉ стекла сва законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, с обзиром да је од њега према потврди о привремено одузетим предметима дана 17.03.2007. године одузето ватрено оружје које је неовлашћено набавио и држао на тавану своје куће.

Што се тиче облика виности, правилно је првостепени суд утврдио да су сви оптужени кривично дело учинили са директним умишљајем као обликом виности, односно да су оптужени АА, ЂЂ, ББ, ДД, ЕЕ и ГГ у периоду означеном у изреци осуђујућег дела првостепене пресуде под тачком I-1 почели са стварањем, а затим створили удружење лица ради вршења кривичног дела тероризма, те да су приликом извршења дела били свесни

својих радњи и хтели последицу, тј. угрожавање безбедности Републике Србије, док су оптужени ИИ, ЈЈ, ЖЖ, КК и ЗЗ, били свесни да припадају том удружењу и хтели исту последицу, те да су оптужени били свесни и прихватили своје задатке и улоге, и били свесни и хтели остварење крајњег циља удружења стицање осим верске и политичке моћи, а уз спремност да примењују насиље и застрашивање, да организованим и координираним актима насиља, у намери да угрозе безбедност Републике Србије, изазивају експлозије и предузимају друге општеопасне радње и друге акте насиља и тиме изазову осећање страха и несигурности код грађана, при чему су сви оптужени били свесни забрањености дела. Такође, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени АА кривично дело тешко убиство из члана 114 тачке 6 и 9 КЗ у покушају у вези члана 30 КЗ извршио са директним умишљајем, јер је био свестан свог дела и хтео његово извршење, при чему је био свестан последица и забрањености дела, с обзиром да се, у ситуацији када се скривао од органа гоњења, приликом њиховог доласка, иако је знао да се о њима ради, јер су то приликом интервенције рекли, није повиновао захтевима радника МУП-а, већ је из аутоматске пушке отворио рафалну паљбу у правцу места на коме се налазило више радника МУП-а, свестан да том радњом може проузроковати смрт већег броја службених лица, што је и хтео, при чему сплетом околности није дошло до смртог исхода оштећеног о1, кога је пројектил погодио, те је кривично дело остало у покушају.

По оцени овога суда, правилно је поступио првостепени суд када није прихватио становиште оптужбе да су оптужени поред наведеног кривичног дела за које су оглашени кривима, учинили и кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, правилно налазећи да се у конкретном случају ради о удружењу које је створено ради вршења кривичног дела тероризма, а радња извршења овог кривичног дела састоји се у предузимању неке општеопасне радње или у вршењу неког акта насиља, најчешће уз коришћење оружја, експлозивних средстава и слично, те је у конкретном случају управо у том циљу и набављена велика количина оваквог наоружања и експлозивних материја и средстава ради вршења овог кривичног дела, па се с тога набављање оружја, муниције и експлозивних средстава, а затим и њихово држање на наведеним местима има сматрати као претходни стадијум извршења другог дела – кривичног дела тероризма, а у конкретном случају би се могао основано поставити проблем чињеничне и правне природе, односно утврђивања да ли су сви оптужени или само неки од њих имали фактичку власт на наведеним оружјем, с обзиром на различитост њихових улога и односа унутар удружења. Имајући у виду напред наведене јасне и уверљиве разлоге првостепеног суда, то су супротни жалбени наводи Специјалног тужиоца којима се првостепена пресуда побија у овом делу због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављених жалби, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да су жалбе оптуженог ББ, његове супруге и браниоца, као и бранилаца оптужених ДД, ЕЕ и ГГ основане, а да су жалбе Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених ЂЂ, ВВ, ИИ, ЈЈ, КК, ЖЖ, ЗЗ и ЛЛ неосноване.

Наиме, основани су жалбени наводи из напред наведених изјављених жалби да је првостепени суд овим оптуженима изрекао казне затвора у дужем временском трајању него што је то неопходно са становишта сврхе кажњавања. Тако је првостепени суд на страни оптуженог ДД од олакшавајућих околности ценио да је ожењен и отац четворо деце, на страни оптуженог ГГ да је породичан човек и отац двоје деце, а на страни оптужених ЕЕ, ГГ и ББ изјаву сведока оштећеног НН да се не придружује кривичном гоњењу оптужених и да не истиче одштетни захтев, а од отежавајућих околности да су оптужени ЕЕ, ДД, ГГ и ББ, не само планирали, већ предузели конкретне припремне радње у циљу убиства НН и оружаног напада на ПУ у аа, јер изнета околност у себи садржи већи интензитет друштвене опасности која у том смислу представља отежавајућу околност.

Међутим, основани су жалбени наводи оптуженог ББ, његове супруге и браниоца, као и бранилаца оптужених ДД, ЕЕ и ГГ да првостепени суд правилно утврђеним олакшавајућим околностима на страни оптужених ББ, ДД, ЕЕ и ГГ није дао адекватан значај, као и да од олакшавајућих околности на страни ових оптужених није ценио да су раније неосуђивани, те да је дао пренагалашен значај утврђеним отежавајућим околностима, због чега је овај суд уважавањем наведених жалби у овом делу, преиначио првостепену пресуду само у делу одлуке о казни, тако што је оптужене ББ, ДД, ЕЕ и ГГ за кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 1 КЗ у вези члана кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим осудио на казне затвора као у изреци ове пресуде, у које казне се оптуженима има урачунати време проведено у притвору, такође како је то ближе означено у изреци пресуде.

По оцени овога суда овако одмереном висином казне у односу на именоване у потпуности ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 4 и 42 КЗ с обзиром да су у свему у складу са тежином учињеног дела и степеном кривице сваког од оптужених као учиниоца.

Следствено томе, жалба Специјалног тужиоца која је изјављена због одлуке о казни у односу на ове оптужене, оцењена је као неоснована, а са напред наведених разлога.

Поред тога, жалба Специјалног тужиоца изјављена због одлуке о казни у односу на остале оптужене, као и жалбе бранилаца оптужених ЂЂ, ВВ, ИИ, ЈЈ, КК, ЖЖ, ЗЗ и ЛЛ изјављене такође по наведеном законском основу су неосноване, јер је првосепени суд приликом одмеравања висине казне овим оптуженима правилно утврдио све релевантне околности из члана 54 КЗ – олакшавајуће и отежавајуће, које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде и истима, а насупротив изнетим жалбеним наводима дао адекватан значај, те је оптуженог ИИ осудио на казну затвора у трајању од три године, оптуженог ЈЈ на казну затвора у трајању од три године, оптуженог ЖЖ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, оптуженог КК на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, оптуженог ЗЗ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци и оптуженог ЉЉ на казну затвора у трајању од шест месеци, у које казне се оптуженима урачунава време проведено у притвору, као у изреци побијане пресуде.

Како ће се и по оцени овога суда овако одмереним казнама у потпуности остварити сврха кажњавања прописана чланом 4 и 42 КЗ, то су оцењени као неосновани како предлог из жалбе Специјалног тужиоца за строжијим, тако и из жалби бранилаца наведених оптужених за блажим кажњавањем и у овим жалбама не наводи се ни једна околност која би била од утицаја на другачију одлуку суда.

Апелациони суд у Београду налази да се неосновано жалбама бранилаца оптужених ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, КК, ИИ и ЈЈ побија првостепена пресуда и у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, јер је правилно првостепени суд на основу одредбе члана 196 ст. 1 у вези одредбе члана 193 став 2 ЗКП-а, обавезао оптужене да на име трошкова кривичног поступка плате суду износе који су ближе наведени у изреци побијане пресуде, а које је првостепени суд правилно определио по основу и висини у односу на сваког од оптужених, како је то ближе означено у образложењу побијане пресуде, и о чему су дати јасни и уверљиви разлози на странама 84, 85 и 86 пресуде, те правилно нашао да ће оптужени бити у стању да плате наведене трошкове и да тиме неће довести у питање своје издржавање, као и лица чијем издржавању су дужни да доприносе, без обзира што многим од њих предстоји издржавање казне у дужем трајању, с обзиром на висину средстава која су они било као творци или припадници удружења заједнички обезбеђивали и којима су располагали.

Поред тога, правилно је првостепени суд одмерио и висину паушалног износа, имајући у виду трајање и сложеност кривичног поступка и имовно стање оптужених.

Апелациони суд у Београду налази да се неосновано жалбом Специјалног тужиоца побија првостепена пресуда у ставу II изреке, у коме су на основу одредбе члана 355 тачка 3 ЗКП-а оптужени ЛЛ, ММ и ЉЉ ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 2 у вези става 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ.

Побијана пресуда у овом делу не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на штету оптужених, а на које повреде овај суд као другостепени поводом жалби у смислу члана 380 ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Такође, првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка које се према наводима жалбе јавног тужиоца огледају у томе да је изрека побијане пресуде у овом делу неразумљива, јер су у истој наведене само неке од радњи које су према оптужници предузела наведена тројица оптужених и то само оне где се изричито помињу њихова имена, али према жалбеним наводима, овим, као и свим осталим оптуженима ставља се на терет да су као чланови групе, заједно са осталим оптуженим члановима деловали и на начин како је то описано у целој изреци оптужнице. Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер у оптужници Специјалног тужиоца није конкретизовано нити индивидуализовано које су то друге радње које се на њих односе да би и оне биле цењене у склопу изведених доказа, а при томе првостепени суд је на основу изведених доказа које је детаљно и свестрано ценио несумњиво утврдио да за наведене оптужене није на поуздан начин доказано да су извршили предметна кривична дела.

Најпре, правилан је закључак првостепеног суда да није доказано да је оптужени ЛЛ извршио кривична дела која су му стављена на терет оптужницом Специјалног тужиоца. Ово с тога што је оптужени ИИ у истрази у свом исказу који је суд прихватио, и који се изјашњавао о свим оптуженима, између осталог у погледу овог оптуженог, навео да му није било познато каква је улога ЛЛ у целој акцији и да њега никада нико од чланова групе није ни у ком контексту помињао, као и да је преко телевизије, у затвору, сазнао да има везе са њима. Имајући у виду овакав исказ оптуженог ИИ правилно закључује првостепени суд да се не може прихватити становиште оптужбе да је оптужени ЛЛ припадао наведеном удружењу, будући да га за ту делатност нико од саоптужених не терети, па ни оптужени ИИ, а који је знао поименично сва лица која су припадала том удружењу и који је детаљно у истрази описао њихову делатност до најситнијих детаља, па је невероватно и нелогично да му о евентуалној делатности оптуженог ЛЛ није било ништа познато у смислу његовог припадништва удружењу, а ово посебно с тога што оптужени ИИ није имао никаквог разлога да прећуткивањем одређених чињеница заштити оптуженог ЛЛ, у присуству чињенице да се изјашњавао чак и о свом рођеном брату ЈЈ. На правилан закључак првостепеног суда да оптужени ЛЛ није припадао удружењу указује и део исказа оптуженог ЛЛ на записнику о саслушању у истрази од 25.04.2007. године, где је детаљно описао један случај испред __цамије где је затекао оптуженог ДД и пок. ОО и чуо како говоре да се треба осветити исламској заједници, да треба узети кошта има од оружја и напасти, а да је у тренутку када им је он почео прилазити, ДД испружио руку рекавши му „брате извини, приватно, приватно“, што недвосмислено указује да њега нису хтели да укључе ни у причу, а тим пре ни у било какву акцију. Поред тога, правилно закључује првостепени суд да сва сазнања оптуженог ЛЛ о понашању појединих оптужених која је он изнео и која је чак негативно коментарисао, не представљају основ за закључак да је оптужени ЛЛ прихватио став удружења и да је и сам припадао том удружењу.

Првостепени суд је ценио чињеницу да су на возилу марке „Голф 2“ пронађене регистарске таблице које потичу од путничког возила марке „Мерцедес“ које је било у поседу оптуженог ЈЛЈ, чија регистрација је била истекла, а што је довело до тога да је оптужени према становишту оптужбе постао основано сумњив да је постао припадник удружења и због чега је дошло и до његовог лишења слободe, али је правилно нашао да се на основу изнетог доказа не може извести несумњив закључак да је оптуженом ЈЛЈ било познато у које ће сврхе оптужени ББ користити те таблице, јер ни један од изведених доказа не указује да је оптужени ЈЛЈ припадао удружењу које је створено ради вршења кривичног дела тероризма. У вези с тим, а насупрот изнетим жалбеним наводима првостепени суд је ценио и разлике у исказу овог оптуженог по питању регистарских таблица, правилно налазећи да је сасвим животно и логично то што оптужени ЈЛЈ на саслушању у полицији није рекао да је те таблице предао оптуженом ББ, јер је таквим исказом настојао да избегне евентуалну сумњу да је учествовао у делатностима са осталим оптуженима, будући да он заиста са том делатношћу није имао никакве везе, па је прибегло исказу који је такође са животног становишта могућ и то да је одбацио делове расходованог возила, а са њима и регистарске таблице, при чему је оптужени могао и доследно остати код своје првобитне одбране, с обзиром да му је било познато да оптужени ББ током целог поступка није признао да је од њега преузео наведене таблице, али је очигледно да је у једном тренутку одлучио да каже истину везану за те таблице, а да при томе лажно не терети оптуженог ББ, при чему таквом изјавом ни у ком случају није олакшавао свој положај у поступку.

Осим наведеног, правилно првостепени суд није нашао за утврђено да је оптужени у свој рачунар унео фотографије које представљају циљеве за извођење терористичких акција ширих размера, како му је то оптужницом стављено на терет, а о чему су дати детаљни, јасни и уверљиви разлози на странама 92, 93, 94, 95, 96, 97 и 98 образложења побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Наиме, правилно је првостепени суд нашао да како не постоје супротни докази у односу на исказ оптуженог ЈЛЈ да је извршио пребацивање хард диска у свој рачунар почетком јуна 2006. године, то је прихватљива његова одбрана у делу у коме је тврдио да је постојала могућност да су ти подаци постојали у хард диску који је он на описани начин прибавио, те да са тим подацима није ни могао бити упознат, односно да их није ни могао видети приликом претраживања рачунара, јер су они раније обрисани, односно 02.06.2006. године, док је шема поменуте електро везе обрисана још 20.04.2006. године, како је то навео вештак ВЕ4 у свом налазу и мишљењу. При томе, правилно закључује првостепени суд да и у случају да није прихваћена одбрана оптуженог ЈЛЈ у погледу пребацивања хард диска у кућиште свог рачунара, већ да је он све те мапе и фотографије унео у рачунар који је првобитно поседовао, и да је све то лично обрисао 02.06.2006. године, онда је нелогично и нејасно како су ти подаци као циљеви за извођење терористичких акција од стране удружења могли користити том удружењу, ако у време почетка стварања удружења, а и касније, нису били познати ствараоцима удружења и његовим припадницима, с обзиром да су много раније обрисани из рачунара. Даље, правилно закључује првостепени суд да мапе у којима су обележене локације Народног позоришта и Америчке амбасаде, затим фотографије болнице и Трафо станице у Новом Пазару, зграде Београђанке и Хотела Парк у Београду, онима који евентуално планирају терористичке акције, према својим облицима, не пружају довољан број података у квалитативном смислу за извођење једне такве акције, а при томе, на околност садржине материјала са рачунара, оптужени ЈЛЈ пред истражним судијом се изјашњавао пре него што је овај материјал приказан и њему презентован, па је тако питан и у погледу материјала који је претходно већ био обрисан, а за чији повраћај је по исказу вештака ВЕ4 потребан посебан програм и за то специјализовани софтвер. Међу обрисаним подацима налазиле су се између осталог мапа Београда са обележеном локацијом Народног позоришта и мапа са локацијом Америчке амбасаде, док рецимо слику зграде „Београђанке“ и Хотела „Парк“ као и слику ПУ

Нови Пазар овај вештак није успео да нађе, док се на слици „Водовод“ налази неко лице, а све слике које су поменуте носе датум креирања 12.12.2005.године и обрисане су одједном 02.06.2006.године. Што се тиче шеме електро везе сата са електричном детонаторском капислом, која је такође пронађена у наведеном рачунару, правилно закључује првостепени суд на основу налаза истог вештака да је наведена шема електро везе, а која је унета у рачунар 21.01.2006. године, обрисана 20.04.2006. године, дакле осам месеци пре најранијег времена које је суд утврдио као време почетка стварања удружења о коме је реч. Првостепени суд је ценио и чињеницу да је у рачунару оптуженог постојао садржај који се тиче простора Чеченије и убистава америчких војника у Авганистану и Ираку, али је правилно нашао да поседовање тог материјала у рачунару само за себе не представља ни једно кривично дело, те да осим што није доказано да је оптужени ЈЈ припадао удружењу, није доказано ни да је оптужени ЈЈ подешавао време уношења материјала и време његовог брисања, а исто тако ни да је размењивао снимке терористичких акција са другим оптуженима, како му је то оптужницом стављено на терет.

У погледу оптуженог ММ, правилан је закључак првостепеног суда да није доказано да је овај оптужени припадао наведеном удружењу и да је предузео радње ближе описане у изреци ослобађајућег дела пресуде, те да је изразио вољу и спремност да учествује у раду удружења ради постизања верске и политичке моћи, имајући у виду да је из изведених доказа несумњиво утврђено да оптужени ММ није верник, да није одлазио на молитве у џамије, нити постоји било који други доказ да се овај оптужени уопште дружио са осталим оптуженима, осим што је познавао оптуженог АА из времена када су се заједно налазили на издржавању казне. Наведено није доведено у сумњу делом исказа оптуженог ИИ датог у истрази у ком је описао догађај када су он и оптужени ББ, као и СС отишли до једне недовршене спратне куће у селу Трнава, испред које је затекао оптуженог АА, и да се највероватније ради о кући оптуженог М; али кога он тада није видео, како то правилно закључује првостепени суд, јер опис овог догађаја излази из контекста другог догађаја који је описао оптужени ИИ, а односи се на оно што је оптужени ВВ причао оптуженом ДД и да је на основу те приче, када уопште није помињано никакво име, оптужени ИИ на основу претпоставки извео закључак да се ради о оптуженом ММ, као и да исказ оптуженог ИИ из истраге у овом делу садржи низ недоречености и нелогичности, и при томе само посредна сазнања и претпоставке да је управо оптужени ММ заједно са оптуженим ВВ испробавао тромблонске мине, о чему је првостепени суд такође дао јасне и уверљиве разлоге на страни 100 образложења пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Даље, правилно закључује првостепени суд да није доказао да је оптужени ММ узео активно учешће у деловању удружења, тако што је био задужен за обавештавање, смештај, прихват и скривање чланова удружења које је организовао у својој кући и у кући свог оца о2 у селу Доња Трнава, где су се чланови удружења састајали и скривали, између осталог и неколико дана пре и на дан 20.04.2007. године, када су оптужени АА и сада пок. ОО који су били у бекству, пронађени у кући његовог оца, јер не постоји ни један доказ који би потврдио наводе оптужбе да је овај оптужени припадао том удружењу, па самим тим ни да је у оквиру удружења био по систему поделе улога задужен за напред наведено. Првостепени суд је ценио и то да су се оптужени ММ и оптужени АА по изласку из затвора међусобно сусретали или комуницирали путем телефона, али је правилно нашао да наведено не представља довољан доказ да је оптужени ММ постао припадник наведеног удружења, како у фази његовог стварања, тако ни након стварања, ценећи са посебном пажњом и анализирајући садржаје размењених порука са телефона које су користили оптужени ММ и сада пок. ОО, и налазећи да се тумачењем садржаја тих порука не може извести несумњив закључак о чему се конкретно ради, нити то даје основа за закључак пуне извесности да је оптужени ММ организовао прихват и скривање оптуженог АА и сада пок. ЕЕ у кући његовог оца, имајући у виду да се у ланцу догађаја чија прва карика представља познанство оптуженог ММ и оптуженог АА, губе све остале карике тог ланца до догађаја који се односи на критични период, те да чињенице да су

оптужени АА и сада пок. ЕЕ одлучили да се скривају у удаљеној кући оца оптуженог ММ, саме по себи не значе да их је тамо он и упутио, јер је оптужени АА знао где се налази та кућа, да се ради о усамљеној кући у којој живи само један старац, те да им је та кућа објективно била погодна за скривање од органа гоњења. Даље, правилан је закључак првостепеног суда да се напред наведено не доводи у сумњу ни чињеницом што је оптужени ММ у разговору рекао оптуженом АА где живи његов отац сада пок. о2, те да би се евентуално могло радити о неком другом кривичном делу, али да у конкретном случају не постоји ни један доказ из ког би се могао извести несумњив закључак о субјективном елементу кривичног дела на страни оптуженог ММ које му је оптужним актом јавног тужиоца стављено на терет и то да је знао да су оптужени АА и ЕЕ учиниоци кривичног дела удруживања ради противуставне делатности, те да им је он помогао да не буду откривени, тако што их је скривао на наведеном месту. Насупрот изнетим жалбеним наводима првостепени суд је ценио и да је мобилни телефон број 064/529-3136 користио сада пок. ЕЕ, а ради се о телефону са којег су слате СМС поруке на мобилни телефон који је користио оптужени ММ или су те поруке примане са телефона оптуженог ММ, који је тврдио да он ни не зна да пише СМС поруке, а да се дешавало и да када је у друштву, другима да свој телефон на коришћење, правилно налазећи да ова чињеница не пружа довољан доказ у прилог навода из оптужнице, нити да је критичном приликом оптужени АА који је такође поседовао мобилни телефон, уопште комуницирао са оптуженим ММ, а да је пок. ОО користио мобилни телефон напред наведеног броја произлази из наредби истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду о примени мере прислушкивања наведеног телефона. Осим тога, правилно је нашао првостепени суд да сама за себе посматрана чињеница да оптужени ММ није одговорио на питање истражног судије да ли је са оптуженим АА проверавао тромблонске мине, као и у склопу осталих доказа, не пружа довољно основа за закључак да је оптужени ММ учествовао у овој делатности, а може се говорити о избору начина одбране и коришћењу права која му пружа ЗКП, па се из тога не може извести поуздан закључак о учешћу у радњама које су му стављене на терет.

По оцени овога суда првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге за закључак да нема довољно доказа да је оптужени ЉЉ извршио наведена кривична дела која су му стављена на терет, а имајући у виду пре свега исказ оптуженог ИИ из истраге, који ни у једном случају и ни у ком контексту није навео да је оптужени ЉЉ предузео било коју делатност која би указивала да је постао припадник наведеног удружења, односно из исказа оптуженог ИИ, као и из било ког другог изведеног доказа се није могао извести несумњив закључак да је оптужени ЉЉ заједно са оптуженим ЊЊ који је његов син, и о коме се оптужени ИИ детаљно изјашњавао, предузео делатност у вези закопавања буради са муницијом, као и скривање оружја, муниције и осталих средстава. Чињеница да је на имању оптуженог ЉЉ, као и у колиби од прућа која се налази на истом имању пронађено оружје, муниција и остала средства, не може представљати доказ да је у предузимању тих радњи учествовао и оптужени ЉЉ, посебно јер је оптужени ИИ децидирано навео да је задатак управо ЊЊ био да преузету муницију склони у селу где живи, те да му је познато да је сву опрему он лично и закопао, а о чему му је говорио оптужени ББ. Такође, правилно првостепени суд налази да се, с обзиром да су аутоматска пушка и муниција калибра 7,62 мм пронађене у дограђеном делу породичне стамбене зграде оптуженог ЉЉ у с. Раждагиње, држање ове пушке и муниције не може приписати оптуженом ЉЉ, јер се ради о засебном улазу, како је то констатовано и записнику о увиђају истражног судије Општинског суда у Сјеници од 17.03.2007. године, у ком делу куће је живео оптужени ЊЊ. Даље, правилно налази првостепени суд да није доказано да је оптужени ЉЉ за потребе удружења набавио пиштољ марке „ВЗОР“, који је неовлашћено држао и који је од њега одузет, као и три распрскавајуће мине, за које се у поступку вештачењем утврдило да се не ради о бојевим, већ школским минама, јер је несумњиво утврђено да је оптужени ЉЉ набавио предметни пиштољ и мине 1995 или 1996. године, а да се са стварањем наведеног удружења отпочело

крајем децембра 2006. године, па је нелогично да је све то оптужени ЉЉ у том циљу чувао на тавану своје куће, од времена када се није могло ни назрети да ће много година касније оптужени који су оглашени кривим у осуђујућем делу пресуде створити удружење за вршење кривичног дела тероризма. При томе не треба занемарити исказ оптуженог ИИ са записника у истрази од 05.06.2007. године да му није познато да је групи припадао било ко из Сјенице осим ЊЊ, а ово обзиром на чињеницу да је оптужени ЉЉ рођен у селу __, Општина Сјеница, те да у том месту и живи са својом породицом, а што такође говори у прилог закључка првостепеног суда.

Имајући у виду напред наведено, правилно је првостепени суд услед недостатка доказа на основу одредбе члана 355 тачка 3 ЗКП-а оптужене ЛЛ, ММ и ЉЉ ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319 став 2 у вези става 1 КЗ у вези кривичног дела тероризма из члана 312 КЗ и кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, правилно при томе налазећи да стицај између ових кривичних дела није ни могућ, а о чему је већ било речи.

Следствено томе, супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања оцењују се као неосновани и у овој жалби се у суштини само изводи сопствена оцена изведених доказа, другачија у односу на оцену првостепеног суда, који их је по налажењу овога суда правилно оценио, и за своју оцену дао јасне и аргументоване разлоге, које је детаљно образложио, а које као такве прихвата и Апелациони суд.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 391 и 388 ЗКП-а, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар
Александра Симић, с.р.

Председник већа – судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић